

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 574/2023-22

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného BAKO LEVRINC - advokáti s. r. o., J. Kozáčka 13, Zvolen, proti uzneseniam Okresného súdu Zvolen č. k. 17C/169/2016-1007 z 20. októbra 2022 a Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 16Co/4/2023-1059 z 28. júna 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 15. októbra 2023 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutiami všeobecných súdov o náhrade trov konania v civilnom spore, ktoré žiada zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie.

II.

2. Sťažovateľ sa žalobou z roku 2016 proti žalovanému domáhal vypratania rodinného domu s pozemkami, ktoré boli zapísané na liste vlastníctva. Podaním doručeným okresnému súdu 14. júla 2022 sťažovateľ zobral žalobu späť. Tvrdil, že žalovaný nehnuteľnosti vyprataval. Žalovaný k tomu uviedol, že so zastavením konania súhlasí, no doplnil, že dom, ktorého vypratania sa domáhal sťažovateľ, nebol zapísaný na liste vlastníctva. Okresný súd zistil, že na pozemkoch sú dva domy. Jeden starší kamenný zapísaný na liste vlastníctva a jeden novší tehlový nezapísaný na liste vlastníctva. Okresný súd uzavrel, že sťažovateľ sa domáhal vypratania domu zapísaného na liste vlastníctva, no žalovaný užíval iný, na liste vlastníctva nezapísaný dom. Ak žalovaný vyprataval dom, ktorý nebol predmetom žaloby, zastavenie konania nezavinil. Naopak, zastavenie konania zavinil sťažovateľ, a preto je podľa § 256 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) povinný nahradiť žalovanému trovy konania.

3. Sťažovateľ sa proti uzneseniu okresného súdu odvolal. Tvrdil, že proti žalovanému sa domáhal vypratania nehnuteľností, ktoré žalovaný užíval, na základe kúpnej zmluvy, ktorú s ním uzavrel v roku 2014 a od ktorej dôvodne odstúpil. Žalovaný pritom užíval aj stavbu, ktorú okresný súd označuje ako na liste vlastníctva zapísaný kamenný dom a ktorý bol predmetom kúpnej zmluvy.

4. Krajský súd ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením uznesenie okresného súdu o náhrade trov konania potvrdil. Uviedol, že zavinenie zastavenia konania je možné posudzovať len z procesného hľadiska. Preto ak žalobca zobral žalobu späť, zásadne platí, že zaviniť zastavenie konania. Krajský súd ďalej uviedol, že súdu po späťvzátí konania zásadne neprináleží vykonávať dokazovanie o tom, či bol žalobca vecne legitimovaný alebo či by bol v konaní úspešný, ak by konanie nebolo zastavené, keďže by šlo o posudzovanie dôvodnosti nároku, čo po zastavení konania nie je prípustné. Preto ak okresný súd posudzoval zavinenie na zastavení konania len z procesných dôvodov, postupoval správne.

III.

5. Podľa sťažovateľa v späťvzátí žaloby a aj v odvolaní proti uzneseniu okresného súdu opísal dôvody svojho úkonu, no súdy sa s jeho argumentáciu nevysporiadali. Preto sú obe rozhodnutia arbitrárne. Zdôrazňuje, že žalovaný, ktorý s ním uzavrel kúpnu zmluvu, počas celého konania spochybňoval jeho vlastnícke právo k nehnuteľnostiam. Napokon ich však dobrovoľne vypratá a odovzdal mu kľúče, čo bol jediný dôvod späťvzatia žaloby. Podľa sťažovateľa je názor krajského súdu o tom, že zavinenie zastavenia konania možno posudzovať len z procesného hľadiska, nikdy nie podľa hmotného práva, prílišným formalizmom a opomenutím jeho argumentácie, ktorú úplne ignoruje. Ak by krajský súd vnímal celý kontext veci, nemohol by dospieť k inému záveru ako k tomu, že nemal na výber nič iné, ako vziať žalobu späť.

6. Sťažovateľ poukazuje na iné rozhodnutia krajského súdu, z čoho vyvodzuje, že v jeho veci bolo rozhodnuté celkom odlišne, a teda jeho rovnaká vec bola rozhodnutá celkom inak, čo predstavuje zásah do právnej istoty. Sumarizuje, že predmetom žaloby bolo vypratanie nehnuteľností, ktorú žalovaný napokon v priebehu konania vypratá. Preto mohol len žalobu zobrať späť, no tým zastavenie konania nezaviniť. Práve naopak, zastavenie konania zaviniť žalovaný, ktorý po dôvodnom odstúpení od zmluvy nehnuteľnosť nevypratá a v nej protiprávne zotrval aj po podaní žaloby. Sťažovateľ navrhuje zrušiť uznesenia okresného a krajského súdu tak, aby bola vec vrátená okresnému súdu na ďalšie konanie tak, aby sa súdy náležite vysporiadali s jeho právnou argumentáciou.

IV.

7. V rozsahu proti ústavnou sťažnosťou namietanému uzneseniu okresného súdu sťažovateľ podal podľa CSP odvolanie, o ktorom rozhodol ústavnou sťažnosťou namietaným uznesením krajský súd. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľa podľa § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) vylučuje právomoc ústavného súdu rozhodovať o porušení ústavných práv sťažovateľa uznesením okresného súdu. Preto bola ústavná sťažnosť v tomto rozsahu podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

8. Z hľadiska posúdenia prípustnosti ústavnej sťažnosti sťažovateľa vo vzťahu k uzneseniu krajského súdu je rozhodujúce to, že podľa uznesenia najvyššieho súdu č. k. 1VOBdo/2/2021 z 29. septembra 2021 rozhodnutím, ktorým sa konanie pred odvolacím súdom o danej otázke končí pre účely posudzovania vád zmätočnosti podľa § 420 CSP, je aj rozhodnutie, ktorým odvolací súd rozhodol o odvolaní proti výroku o náhrade trov konania. K tomu treba uviesť, že argumentácia sťažovateľa v ústavnej sťažnosti vo vzťahu k uzneseniu okresného súdu je zopakovaním jeho právnej argumentácie, ktorú už použil v odvolaní. Argumentácia sťažovateľa vo vzťahu k uzneseniu krajského súdu sa však koncentruje na zdôrazňovanie toho, že krajský súd sa s jeho odvolacou argumentáciou vôbec nevysporiadal.

9. S týmto argumentom sťažovateľa v zásade možno súhlasiť, keďže odôvodnenie uznesenia krajského súdu vôbec nereaguje na celkom konkrétnu argumentáciu sťažovateľa o tom, že žalovaný protiprávne užíval nielen na liste vlastníctva nezapísaný novší tehlový dom, ale aj na liste vlastníctva zapísaný starší kamenný dom. Adresná odpoveď na túto konkrétnu argumentáciu sťažovateľa v uznesení krajského súdu absentuje a je vyplnená len neadresným východiskom o tom, že zavinenie zastavenia konania možno posudzovať len z procesného hľadiska. Nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu však zakladá dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP, keďže v rozpore s právom na spravodlivý proces je i nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Porušením tohto práva strany sa odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov (uznesenie najvyššieho súdu č. k. 7Cdo/7/2020 z 28. januára 2021, bod 12).

10. Na strane jednej je zrejmé, že sťažovateľ porušenie svojich ústavných práv rozhodnutím krajského súdu primárne vyvodzuje z jeho nedostatočného odôvodnenia, pričom svoju argumentáciu dopĺňa závermi o vecnej nesprávnosti rozhodnutia okresného súdu. Nevyužitie dovolania ako právneho prostriedku ochrany základných práv sťažovateľa však vedie k záveru, že ústavná sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu, ktorému vyčíta nedostatok odôvodnenia, je podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde neprípustná. Jediná okolnosť, v ktorej by bolo možné vzhliadnuť porušenie ústavných práv sťažovateľa uznesením krajského súdu, spočíva v jeho nedostatočnom odôvodnení. Tento aspekt porušenia ústavných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 36 ods. 1 listiny) ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru však možno namietat' dovolaním. Preto je ústavná sťažnosť v rozsahu proti uzneseniu krajského súdu podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde neprípustná a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. novembra 2023

Robert Šorl
predseda senátu